

Arrest

nr. 210 881 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. BRETIN
Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, wordt voor het eerst aangetroffen in België op 13 januari 2006.

Op 17 januari 2006 wordt een aanvraag op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Het is onduidelijk of deze beslissing aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

Op 21 april 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen met inreisverbod (bijlage 13sexies). Het is onduidelijk of deze beslissing aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

Op 12 februari 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, waarbij hij verklaart de Roemeense nationaliteit te hebben. Hij legt een Roemeense identiteitskaart voor en een Roemeens rijbewijs. Het is niet duidelijk welk gevolg wordt gegeven aan deze aanvraag.

Op 1 oktober 2018 wordt verzoeker aangetroffen naar aanleiding van een controle door de wegpolitie. Er wordt een administratief rapport opgesteld. Daarin wordt vastgesteld dat het Roemeense rijbewijs en het Oekraïense inschrijvingsbewijs van de auto vervalst zijn: verzoeker verklaart dat hij deze documenten en zijn Roemeense identiteitskaart heeft gekocht in Brussel.

Op 1 oktober 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 1 oktober 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

naam: [D.]

voornaam: [P.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats:

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw op 01/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : HV.21.OF.001107/2018 van de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene is wel diabetespatiënt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw.
en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.*

De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : HV.21.OF.001107/2018 van de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw op 01/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : HV.21.OF.001107/2018 van de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart in België te zijn om een beter leven en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de politiezone wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij diabetespatiënt is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 1 oktober 2018 wordt ten opzichte van verzoeker eveneens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Op 2 oktober 2018 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

Op 8 oktober 2018 wordt de terugname gevraagd van verzoeker aan de Oekraïense autoriteiten.

2. Over de proceduretaal

2.1. In zijn verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

Er wordt hieraan toegevoegd dat de raadsvrouw die ter zitting verschijnt de vraag voor het gebruik van het Frans niet herhaalt en gebruik maakt van de Nederlandse taal.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel. Hij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.3.1.1. Verzoeker voert aan dat het motief dat hij niet in het bezit is van een paspoort met visum niet correct is. Verzoeker stelt dat hij in het bezit is van een Roemeense identiteitskaart en dat hij een burger is van de Europese Unie, zodat hij geen nood heeft aan een paspoort en een visum om in België te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 oktober 2018 aan de politie een Roemeense identiteitskaart voorlegde geldig van 4 oktober 2013 tot 29 september 2023, een Roemeens rijbewijs en een Oekraïens inschrijvingsbewijs van zijn wagen. Uit het "*administratief rapport: illegaal verblijf*" van 1 oktober 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de politie vaststelde dat zowel het rijbewijs als het inschrijvingsbewijs vals zijn, dat de echtheid van de Roemeense identiteitskaart nog moet worden onderzocht en dat verzoeker verklaard heeft dat hij de drie documenten in Brussel gekocht heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker een Oekraïens paspoort voorlegt geldig van mei 2002 tot mei 2012 met daarin twee maal een Schengenvisum, eenmaal voor binnenkomst in 2002 en eenmaal voor binnenkomst in 2010. Verzoeker beweert dat hij via volmacht een procedure heeft gevoerd voor het verkrijgen van de Roemeense nationaliteit.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk aantoont dat hij de Roemeense nationaliteit heeft. In het verzoekschrift vermeldt hij zelf zijn Oekraïense nationaliteit. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker, indien hij de Roemeense nationaliteit zou hebben, zich na drie maanden zou moeten melden bij de overheid en een verblijfskaart aanvragen; uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hij dit recent heeft gedaan. Zijn aanvraag van 12 februari 2016 heeft geen aanleiding gegeven tot een verblijfskaart, anders had verzoeker deze nu kunnen voorleggen. Bovendien blijkt uit het verslag van de politie dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij zijn Roemeense identiteitskaart "*gekocht*" heeft. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij voorhoudt te hebben aangetoond dat hij de Roemeense nationaliteit heeft en een burger van de Unie is.

3.3.1.2. Verzoeker vermeldt een schending van de artikelen 45 en 46 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Hij voert aan dat er geen gerechtelijke veroordeling voorligt voor valsheid in geschrifte. De bestreden beslissing steunt enkel op de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, zonder dat er een bewijs is. In dit opzicht kan men zich de vraag stellen naar de ernst en de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker werd niet officieel in beschuldiging gesteld. Verzoeker vormt dus geen ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en twijfelt aan het realiteitsgehalte van deze bedreiging. De bestreden beslissing verwijst niet naar het gedrag van verzoeker.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 45 en 46 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat deze artikelen betrekking hebben op burgers van de Unie en hun familieleden en op beslissingen die de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hen bevel geven om het grondgebied te verlaten, en een einde stellen aan hun verblijf. Zoals hierboven reeds gesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een burger van de Unie is. Bijgevolg zijn deze artikelen niet op hem van toepassing en kan hij de schending ervan niet met goed gevolg aanvoeren.

Hetzelfde wordt gesteld voor de Burgerschapsrichtlijn, die van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen enkel bewijs voorligt van de feiten waardoor verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing voor de "*valsheid in geschriften en gebruik ervan*" wordt verwezen naar een proces-verbaal van de wegpolitie van Sint-Pieters-Leeuw nr. HV.21.OF.001107/2018. Ook blijkt uit het "*Administratief rapport: illegaal verblijf*" van dezelfde wegpolitie van 1 oktober 2018 dat daarin wordt vastgesteld dat zijn rijbewijs en het inschrijvingsbewijs van het voertuig vals zijn. Om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is niet vereist dat verzoeker reeds is veroordeeld voor enig feit, het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. *In casu* is hij deze mening toegedaan omdat verzoeker op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschriften en het gebruik ervan en omdat deze feiten een bedrieglijk karakter hebben. Deze vaststelling steunt op een correcte feitenvinding en ze is niet kennelijk onredelijk.

3.3.1.3. Inzake het risico op onderduiken voert verzoeker aan dat hij zich sinds 2010 in België bevindt, dat hij sinds 2014 een relatie heeft met een vrouw die op legale wijze in België verblijft en dat hij sinds meerdere jaren het Belgisch grondgebied niet heeft verlaten, zodat er geen risico is.

Het risico op onderduiken, dat vermeld wordt als reden om aan verzoeker geen termijn toe te staan voor vrijwillig vertrek, wordt als volgt gemotiveerd:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Verzoeker betwist niet dat hij tijdens zijn verblijf in België geen pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Eén procedure van voor 2006 en een aanvraag die zonder gevolg bleef in 2016, zoals dit blijkt uit het administratief dossier, doen hieraan geen afbreuk. In dit verband wordt volledigheidshalve opgemerkt dat verzoeker, als hij een burger van de Unie zou zijn, een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie had kunnen indienen en anders als derdelander een aanvraag gezinshereniging had kunnen indienen in functie van zijn partner die op legale wijze in België verblijft. Verzoeker heeft dit niet gedaan, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren en dat hij zich niet is komen aanmelden bij de gemeente binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan het vermelde risico op onderduiken. Met zijn beperkte kritiek maakt verzoeker geen schending van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3.1.4. Verzoeker meent dat de motieven geen rekening houden met zijn specifieke situatie. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt nochtans de verplichting hiertoe in.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers gezins- en familieleven en met zijn gezondheidstoestand:

“Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene is wel diabetespatiënt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw.

en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Door louter te poneren dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie, toont verzoeker niet aan dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin van de materiële motiveringsplicht in dit verband. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.3.1.5. Verzoeker uit ook kritiek op het feit dat huidig beroep niet schorsend zou zijn en meent dat er een schending is van artikel 13 van het EVRM in samenhang met de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de veroordeling van België door het Europees Hof voor de rechten van de mens in zijn arrest van 27 februari 2014 (Josef) en in zijn arrest van 7 juli 2015 (V. en M.). Verzoeker verwijst in dit verband ook naar de schending van artikel 47 van het handvest.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij er in de nota op wijst dat de zaak Josef voor het EHRM werd geschrapt van de rol. Alleszins wordt opgemerkt dat huidig beroep wel een schorsende werking heeft, zonder gebruik te moeten maken van voorlopige maatregelen, zodat de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst immers op artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, vervangen bij wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State, dat als volgt luidt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

In casu heeft verzoeker binnen de schorsende beroepstermijn van tien dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Bijgevolg kan de bestreden verwijderingsmaatregel niet gedwongen worden ten uitvoer gelegd, met andere woorden is de tenuitvoerlegging ervan geschorst, tot de Raad deze vordering heeft verworpen. Intussen is verzoeker beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Huidig beroep heeft schorsende werking, zodat verzoekers kritiek niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.3.1.6. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn omdat er geen volledig onderzoek van al de elementen van het dossier heeft plaatsgevonden. De gebruikte argumenten getuigen niet van een individueel onderzoek en zijn niet pertinent.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker niet met concrete gegevens aanduidt met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van zijn relatie met een legaal verblijvende partner en zoals hierboven werd uiteengezet blijkt niet dat verzoeker aantoont dat hij de Roemeense nationaliteit heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Er is evenmin sprake van een manifeste appreciatiefout.

3.3.1.7. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 23 van “*de wet betreffende de wijziging van taal*”. Verzoeker wijst erop dat hij door de politie van Sint-Pieters-Leeuw werd gehoord, dat hij tijdens dit verhoor vroeg om de procedure in het Frans te laten verlopen maar dat geen rekening werd gehouden met deze vraag. Bij zijn vasthouding werd hem een tolk Roemeens-Nederlands toegekend, terwijl hij om de Franstalige procedure had gevraagd. Verzoeker spreekt geen Nederlands en heeft zijn argumenten niet kenbaar kunnen maken. Verzoeker heeft geen PV ontvangen van het verhoor. Er werd hem de bijstand van een Nederlandstalige advocaat aangeboden voor een voorafgaandelijk overleg maar verzoeker heeft dit overleg geweigerd, hij wilde dat het Frans gebruikt werd voor de procedure. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel en van het Hof van Cassatie inzake de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken (hierna: *Taalwet Gerechtszaken*).

Verzoeker voert de schending aan van artikel 23 van de *Taalwet Gerechtszaken*. De bestreden beslissing betreft echter een administratieve rechtshandeling, waarop de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken van toepassing zijn. De Raad is een administratief rechtscollege waarvan overeenkomstig artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de bevoegdheid beperkt is, meer bepaald is hij “*als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*” De Raad is bijgevolg niet bevoegd om zich uit te spreken over het gebruik van talen bij een politieverhoor.

Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

3.3.1.8. Verzoeker voert in de hoofding van het eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 27, 74/11 van de vreemdelingenwet aan, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.1.9. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.1 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM geschonden is omdat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM blijkt. Verzoeker geeft een theoretische uitleg waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM, het Grondwettelijk Hof, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker wijst erop dat het bestreden bevel gepaard gaat met een inreisverbod voor drie jaar. Hij wijst erop dat hij sinds 2014 in België een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die op legale wijze in het Rijk verblijft, dat zijn broer de Roemeense nationaliteit heeft en in België verblijft, dat verzoeker sinds 8 jaar in België woont en er het centrum van zijn privéleven en familiaal leven heeft, dat hij hier zeer goed geïntegreerd is, dat hij in de loop der jaren sociale relaties heeft opgebouwd die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De argumentatie van de

verwerende partij in de bestreden beslissing is niet van toepassing over verzoekers situatie. Verzoeker wijst op zijn uitgebreid privéleven en zijn sociaal netwerk. Inzake het inreisverbod voert verzoeker aan dat hem gedurende drie jaar de binnenkomst verhinderd wordt. Verzoeker meent dat een proportionaliteitstoets ontbreekt in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij financieel niet afhankelijk is van de Belgische Staat, dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Al deze elementen inzake zijn privéleven zijn niet in rekening gebracht.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker voert aan dat hij sinds 2014 een duurzame relatie heeft met een vrouw die op legale wijze in België verblijft, hij wijst erop dat zijn broer in België woont en hij verwijst naar zijn opgebouwd privéleven, sociale relaties en integratie in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene is wel diabetespatiënt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 01/10/2018 door de wegpolitie Sint-Pieters-Leeuw en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw.

en verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met een dame woonachtig te Sint-Pieters-Leeuw. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft hij echter nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duurzame relatie die verzoeker verklaarde te hebben in België. De verwerende partij wijst erop dat in het kader van deze duurzame relatie verzoeker een aanvraag gezinshereniging kon indienen maar dit nooit heeft gedaan.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van verzoeker te handhaven, komt het inderdaad niet kennelijk onredelijk voor om rekening te houden met het feit of verzoeker zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor zijn gezinsleven. Gelet op de wettelijke procedure die openstaat voor verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan *prima facie* bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven te handhaven. Verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers recht op een gezinsleven te beschermen.

Vervolgens merkt de verwerende partij ook op dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden. Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds gesteld dat er ten laste van verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld door de wegpolitie van Sint-Pieters-Leeuw inzake valsheid in geschriften.

Wat verzoekers broer betreft, wordt opgemerkt dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the*

European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* geeft verzoeker geen enkele informatie over een afhankelijkheidsband met zijn broer. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers broer.

Betreffende verzoekers privéleven, zijn sociale relaties en zijn integratie – waarvan hij overigens geen enkel bewijs voorlegt en geen enkele concrete uitleg geeft – kan hij *prima facie* niet ontkennen dat dit zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin verzoeker wist dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.)*, nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.)*, nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Uit alle voorliggende gegevens blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn privéleven en zijn sociale relaties in België van bij het begin precair was.

Verzoeker wijst er in het tweede middel ook op dat hem door het inreisverbod gedurende drie jaar verhinderd wordt België binnen te komen. In dit verband voert hij de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan. Er wordt op gewezen dat het inreisverbod niet de bestreden beslissing uitmaakt, zodat de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd, en dat verzoeker dit inreisverbod nog steeds kan aanvechten om zijn rechten te doen gelden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Verzoeker voert in het tweede middel ook de schending aan van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij zich door zijn vasthouding in een moeilijke situatie bevindt wat betreft het verzamelen van bewijsstukken. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad over het moeilijk kunnen verzamelen van bewijsstukken inzake de asielaanvraag door een asielzoeker die wordt vastgehouden; Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het recht op een eerlijk proces en van zijn rechten van verdediging.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk (GC)*, nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van dit artikel put uit zijn detentie. In dit verband wordt opgemerkt dat de Raad hiervoor niet bevoegd is. Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat er middelen gericht zijn tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 20184 van 9 december 2008, wordt opgemerkt dat dit handelt over een persoon die een asielaanvraag had ingediend. Verzoeker heeft *in casu* geen verzoek om internationale bescherming ingediend, zodat hij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen.

Het derde middel is onontvankelijk.

3.4. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. DE SMET